

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2199

Κυριακὴ Ἁγίων Πάντων (Α' Ματθαίου)
23 Ἰουνίου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁμολόγησε ἐμπράκτως Χριστόν!

«Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς...» (Ματθ. 10,32)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ θέλω ὁ γέρον ἐπίσκοπος νὰ πῶ λίγες λέξεις γι' αὐτούς. **Ποιοὶ εἶνε οἱ ἅγιοι Πάντες;**

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει πολλοὺς ἁγίους. Τὸ ἔτος ἔχει 365 ἡμέρες· καὶ κάθε μέρα, πού ὁ ἱερεὺς χτυπάει τὸ πρῶν τὴν καμπάνα, στὴν ἐκκλησία μνημονεύουμε ἁγίους μὲ τὰ ὀνόματά τους. Πότε ἐορτάζει ἓνας ἅγιος, πότε ἐορτάζουν δύο, πότε τρεῖς, πότε πέντε, πότε ἑκατό, πότε διακόσιοι, πότε χίλιοι καὶ περισσότεροι. Αὐτοὶ εἶνε **οἱ γνωστοὶ ἅγιοι**. Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἔχουμε καὶ ἁγίους ἀγνώστους. Ποιοὶ εἶνε **οἱ ἄγνωστοι ἅγιοι**; Εἶνε ὅσοι δὲν γνωρίζουμε τὰ ὀνόματά τους· τὰ γνωρίζει ὁ Θεὸς καὶ εἶνε γεγραμμένα ἐν οὐρανῷ στὸ «βιβλίον τῆς ζωῆς» (βλ. Λουκ. 10,20. Ἄπ. 13,8. πρβλ. Φιλπ. 4,3).

Ὅλοι μαζί, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι ἅγιοι, συναποτελοῦν τοὺς ἁγίους Πάντας. **Οἱ ἅγιοι Πάντες** προέρχονται ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον. Εἶνε ἄντρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ νέες, μικρὰ παιδιὰ καὶ γέροντες· εἶνε ἀπὸ διάφορες χῶρες, φυλὰς καὶ γλῶσσες, ἀπὸ διάφορους χρόνους καὶ ἐποχές, ἀπ' ὅλους τοὺς αἰῶνες. Καὶ μέχρι σήμερα ἔχουμε ἁγίους· τώρα ἀνακηρύσσονται μάρτυρες ἀπὸ τὴ Ῥωσία κι ἀπὸ ἄλλοῦ. Ἀμέτρητες εἶνε οἱ θυσίαι Χριστιανῶν γιὰ τὴν πίστι. Δὲν παύει ὁ Χριστὸς νὰ γεννᾷ ἁγίους.

Τί ἔκαναν οἱ ἅγιοι Πάντες, ὥστε νὰ τοὺς μνημονεύῃ καὶ νὰ τοὺς τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας; Ἄνθρωποι ἦταν κι αὐτοί. Κανεῖς στὸν κόσμον αὐτὸν δὲν γεννιέται ἅγιος, ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί· δὲν περνᾷ μέρα χωρὶς νὰ πέσουμε σὲ κάποια ἁμαρτία, εἴτε μὲ τὸ σῶμα εἴτε μὲ τὴν ψυχὴ καὶ νοερῶς. Ἔτσι καὶ οἱ ἅγιοι αὐτοί. Πῶς λοιπὸν ἔχουν τὸ φωτοστέφανο τῆς ἀγιότητος καὶ τοὺς ἐορτάζουμε; Τοὺς ἐορτάζουμε διότι **τήρησαν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου** πού ἀκούσαμε σήμερα. Ἄκουσαν τὸ «Πᾶς ὅστις ὁμολο-

γήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...» (Ματθ. 10,32), καὶ **ὠμολόγησαν τὸ ὄνομά του**.

* * *

● Ὅπως βλέπουμε, ἀγαπητοί μου, πρῶτο καὶ βασικὸ γνῶρισμα τοῦ πιστοῦ καὶ ἁγίου εἶνε ἡ **ὁμολογία πίστεως**, ὅτι πρέπει νὰ ὁμολογοῦμε τὴν πίστι μας στὸ Χριστό. Ποιὰ πίστι; Τὴν ἀληθινή, αὐτὴ πού μᾶς δίδαξε ἐκεῖνος. Τὸ ζητεῖ ὁ ἴδιος, ὅπως ἀκούσαμε· Ὅποιος ντραπῆ καὶ μὲ ἀρνηθῆ, λέει ὁ Χριστὸς, θὰ ντραπῶ καὶ θὰ τὸν ἀρνηθῶ κ' ἐγὼ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς παγκοσμίου Κρίσεως (ἔ.ἀ.). Καὶ ἔκφρασι τῆς πίστεως αὐτῆς εἶνε – ποιό; Τὸ ἀπλούστατο ἀλλὰ καὶ τόσο οὐσιαστικόν· **τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ**.

Τί εἶνε ὁ σταυρὸς πού σημειώνουμε ἐπάνω μας; Εἶνε μία σιωπηρὰ δὴλωσις, ὅτι πιστεύουμε στὸν σταυρωθέντα Σωτῆρα Χριστό. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι πολλοί, καὶ σ' αὐτὸ τὸ μικρό, δὲν εἶνε προσεκτικοί· δὲν κάνουν κανονικὰ τὸ σταυρὸ τους, μολονότι ἔχουν διδαχθῆ πῶς πρέπει νὰ γίνεται. **Ὁ σταυρὸς ἔχει σημασία**.

Πρῶτα - πρῶτα τὸ σταυρὸ μας δὲν τὸν κάνουμε μὲ τὰ τέσσερα ἢ πέντε δάκτυλα, ὅπως οἱ φράγκοι. Οἱ ὀρθόδοξοι τὸν κάνουμε **ἐνώνοντας τὰ τρία μας δάκτυλα**. Τί σημαίνει αὐτό; Δηλώνουμε ἀμέσως, ὅτι ἀνήκουμε στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία καὶ ὁμολογοῦμε ποιόν Θεὸ λατρεύουμε. Ἁγία Τριάς, λέμε, ἐλέησον τὸν κόσμον κ' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό. Εἶνε ὁμολογία καὶ προσευχή. Ὅταν φέρνουμε τὰ τρία δάκτυλα **ψηλὰ στὸ μέτωπο**, λέμε μυστικὰ ὅτι ὁ Χριστὸς ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἦταν πολὺ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς γαλαξίες. Ὅταν κατόπιν κατεβάζουμε τὸ χέρι **στὴν κοιλιά**, δηλώνουμε, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινε καὶ «**Υἱὸς ἀνθρώπου**» (Δαν. 7,13. Ματθ. 8,20 κ.ἀ.). Χαμήλωσε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβηκε στὴ γῆ, σὰν ἔναν ἀετὸ πού ἀπὸ τὰ ὕψη χαμηλώνει κἀνοντας κύκλους καὶ κάθεται πάνω σ' ἓνα βράχο

– τὸ εἶδα αὐτὸ ὅταν ἤμουν ἱεροκήρυκας στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου. Ἡ χειρονομία μας σημαίνει· Σ' εὐχαριστοῦμε, Χριστέ, ποὺ κατέβηκες στὴ γῆ καὶ πῆρες σάρκα ἀπὸ τὰ πάναγμα αἵματα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐπειτα φέρνουμε τὸ χέρι μας **στὸν δεξιὸ ὦμο** ἐννοώντας· Ἀξίωσε κ' ἐμᾶς, Χριστέ, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὅπως τὸν ἐκ δεξιῶν ληστή ποὺ εἶπε τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Τέλος φέρνουμε τὸ χέρι **στὰ ἀριστερὰ** παρακαλώντας· Χριστέ, μὴ μᾶς καταδικάσης μὲ τοὺς κολασμένους.

Αὐτὴ εἶνε ἡ σημασία τοῦ σταυροῦ. **Εἶνε προσευχὴ ὁλόκληρη.** Ἄν κἀνης μιὰ φορὰ κανονικὰ καὶ μὲ πίστι τὸ σταυρὸ, μπορεῖ νὰ γίνουν καὶ θαύματα. Τώρα –ποῦ καταντήσαμε!– μπαίνεις στὴν ἐκκλησία κ' εἶνε ζήτημα νὰ βρῆς ἕνα Χριστιανὸ ποὺ νὰ κἀνη σωστὰ τὸ σταυρὸ του.

Παλαιότερα μάθαιναν τὸ παιδάκι νὰ σταυρώνῃ τὸ προσκέφαλό του προτοῦ νὰ κοιμηθῇ·

«Πέφτω κάνω τὸ σταυρὸ μου,

ἄγγελο ἔχω στὸ πλευρό μου...».

Σταυρὸ τὸ πρῶι, σταυρὸ τὸ μεσημέρι στὸ φαγητό, σταυρὸ τὰ μεσάνυχτα, σταυρὸ βγαίνοντας στὴν ἐξώθυρα, σταυρὸ στὸ δρόμο ἔξω ἀπὸ ἐκκλησία, σταυρὸ στὸ ταξίδι, σταυρὸ παντοῦ. Ἄλλοτε ἔμπαιναν σὲ αὐτοκίνητο κ' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους· τώρα χαχανίζουν, τραγουδοῦν, καπνίζουν, βλαστημοῦν· γι' αὐτὸ ἔχουμε τόσα δυστυχήματα. Ἡ ζωὴ κυλάει χωρὶς σταυρὸ, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐσταυρωμένο Λυτρωτῆ.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι ποὺ μισοῦν τὸ σταυρὸ περισσότερο ἀπ' ὅλους εἶνε οἱ **αἱρετικοί.** Ἐνας χιλιαστής ἢ ἰεχωβίτης, τὸ χέρι νὰ τοῦ κόβῃς, σταυρὸ δὲν κάνει! Τὸ ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου εἶνε κ' ἕνας τρόπος νὰ τὸν καταλάβῃς ὅτι δὲν εἶνε ὀρθόδοξος Χριστιανός.

Θέλω **νὰ κάνετε τὸ σταυρὸ σας σωστά**· διαφορετικά, εἶνε θεομπαιξία, κοροϊδεύουμε τὸ Θεό. Ἡ εἶσαι ἄπιστος καὶ δὲν κάνεις καθόλου σταυρὸ, ἢ, ἀφοῦ τὸν κάνεις, νὰ τὸν κἀνης ὅπως τὸν ἔκαναν οἱ μανάδες καὶ οἱ γιαγιάδες μας. Αὐτές, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀγράμματα, μᾶς διδάσκαν μικρὰ παιδιὰ. Σήμερα ποιά γιαγιά καὶ ποιά μάνα παίρνει τὸ παιδὶ νὰ τὸ διδάξῃ τὸ σταυρὸ, ν' ἀγιάσουν τὰ χεράκια τὰ εὐλογημένα; Τὸ παιδὶ εἶνε σὰν ἀγγελούδι. Ἄμα δῆς παιδὶ νὰ κἀνη τὸ σταυρὸ του, εἶνε ἀσφάλεια γιὰ τὸ σπίτι. Οἱ μεγάλοι καταντήσαμε ὅλοι δυστυχῶς χωρὶς πίστι, χωρὶς Θεό. Γι' αὐτὸ θὰ ἔρθῃ τιμωρία, θὰ γίνουν τρομερὰ γεγονότα στὸν κόσμον.

● Για τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως βέβαια δὲν ἀρκεῖ μόνο τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ· γιατί ὑπάρχουν καὶ ὠρισμένοι ποὺ κάνουν σταυρούς,

καὶ μάλιστα μεγάλους, ἀλλὰ «*ἡ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει*» ἀπὸ τὸν Κύριο (πρβλ. Ἦσ. 29,13 = Ματθ. 15,8. Μάρκ. 7,6). Γι' αὐτὸ μαζί μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ εἶνε ἀπαραίτητα τὰ **ἔργα τῆς πίστεως.** Ἄν πιστεύῃς, ὁμολόγησῃς ἐμπράκτως Χριστόν· τότε θὰ εἶσαι συνεπής, τότε **θὰ ἐκτελῆς τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ**· καὶ κορυφαῖες ἐντολὰς εἶνε τὸ «*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου*» μὲ ὄλο τὸ εἶναι σου, καὶ τὸ «*Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου*» σὰν τὸν ἑαυτό σου (Δευτ. 6,5· 10,12. Λευίτ. 19,18 = Ματθ. 22,37-39). **Ἀγάπη!** Ὅποιος ἐκτελεῖ τὶς θεῖες ἐντολὰς, αὐτὸς εἶνε πράγματι κοντὰ στὸ Θεό.

Μερικοὶ ὄχι μόνο σταυρὸ δὲν κάνουν, ὄχι μόνο ἐντολὰς δὲν ἐκτελοῦν, ἀλλὰ καὶ πηγαίνουν κόντρα μὲ τὸ Θεό, βλαστημοῦν τὰ θεῖα. Κατηγοροῦμε τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ κανένας Τούρκος δὲν βλαστημᾷ τὸν Ἀλλάχ. Αὐτοί, οἱ θεωρούμενοι Χριστιανοί, ἐνῶ ἔχουμε τὴ μόνη ἀληθινὴ πίστι στὸν κόσμον, βλαστημοῦν τὰ ὅσια καὶ ἱερά. Νὰ τὸ ξέρετε· δὲν ἀμαρτάνει μόνο ὁ βλάστημος· ἀμαρτάνει καὶ ὅποιος τὸν ἀκούει καὶ δὲν διαμαρτύρεται. Λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός· Ὅποια ἄλλη προσβολὴ κι ἂν μοῦ κἀνης σὲ συγχωρῶ, ἀλλ' ἐὰν βλαστημῆς Χριστὸ καὶ Παναγιά δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ. **Ἐκεῖ ποὺ ἀγαποῦν τὸ Χριστό,** πρέπει ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, γυναῖκες - ἄντρες, νὰ ἔνε ἀγαπημένοι, μονοιασμένοι, ἀγιασμένοι. Μεταξὺ τους νὰ μὴν ἀκούγεται **βλαστήμια,** νὰ μὴν ὑπάρχῃ μῖσος καὶ **ἔχθρα** ἀσυγχώρητη, νὰ μὴ συμβαῖνῃ **διαζύγιο,** νὰ μὴ γίνωνται **ἐκτρώσεις.** Τὸ 1912 ἕνας Ἑλληνας πέθαινε τὸ πρῶι, καὶ ὡς τὸ βράδυ γεννιόντουσαν ὀχτώ· τώρα ἕνας πεθαίνει τὸ πρῶι καὶ μέχρι τὸ βράδυ μισὸς γεννιέται! Στὴν Τουρκία ἕνας Τούρκος πεθαίνει τὸ πρῶι, καὶ ὡς τὸ βράδυ γεννιῶνται δώδεκα. Ἔχουν πλῆθος παιδιὰ. Ἐμεῖς; Ρωτᾶς, –Πόσα παιδιὰ ἔχετε; κι ἀκοῦς συνεχῶς· –Δύο, δύο, δύο... Οἱ πολύτεκνοι ἐλάχιστοι. Σβήνουμε.

Ἐκεῖ ποὺ ἀγαποῦν τὸ Χριστό, ὑπάρχει ἀγάπη καὶ ὁμόνοια. Δὲν μένει κανεὶς ἀμετανόητος καὶ ἀνεξομολόγητος, δὲν γίνονται πολιτικοὶ «γάμοι», δὲν μένουν ἀνεκκλησίαστοι. Στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς ὁ Τούρκος ἀπηγόρευε νὰ χτυποῦν καμπάνες, καὶ χωρὶς καμπάνες ἦταν ὅλοι μέσα στὴν ἐκκλησία· τώρα χτυπᾶνε καμπάνες, ἀκούγονται μακριὰ, καὶ κάτι ἐλάχιστοι ἐκκλησιάζονται. **Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.**

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητοί μου. Καὶ τώρα **εὐλογῶ** ὅλους· ἄντρες, γυναῖκες, παιδιὰ, τὶς ἐργασίες, τὰ χωράφια, τὰ ζῶα σας. **Εὐχομαι,** ὁ Θεὸς νὰ εἶνε πάντα μαζί σας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**